

QUARANTAINE OP Z'N BIJBELS

Thema: ZOEKEN NAAR RICHTING

2e Zondag in de 40dagentijd

DATUM 28 februari 2021

VOORGANGER Corinne van Nistelrooij

EERSTE LEZING Exodus 24, 12-18

EVANGELIE Markus 9, 2-9

Quarantaine
OP Z'N BIJBELS

OVERWEGING

Toen ik theologie studeerde en een vormingsweekend volgde, vroeg één van de docenten aan me: waar is God voor jou? We moesten leren vóórbidden en de docent vroeg dat aan me om mijn bidden richting te geven. Waar bevindt God zich voor jou? Is Hij of Zij de grond waarop je staat of stijgt God bóven je uit? Huist Hij in je, dichtbij in je hart, in je buik, in je hoofd? Staat de Eeuwige aan jouw kant? Of is Hij daar waar ánderen een lastig áppel op je doen?

Mooie vragen zijn dat. En er is ook geen éénduidig antwoord op. En dat is maar goed ook. Het is net of dat wat van mensen is en wat van God is op de een of andere onnavolgbare manier over elkaar heen moet schuiven.

Gods volk in het Oude Testament ervaart de Eeuwige niet zo dichtbij als wij. Zij hebben Hem van een afstand leren kennen, steeds met heilig ontzag, in een wolkkolom, in een vuur, in donder en bliksem. En zijn verschijning is daarbij steeds overweldigend geweest; Hij troont in de hoge en roept eerbied op.

Maar dat is zeker niet de relatie die God wil met zijn volk. Hij kiest voor het verbond, voor de relatie en interactie. Twee stenen platen met daarop de Tien Woorden geeft Hij; en die Tien maken de verbinding tussen Hem en ons, tussen de hemel en de aarde. Tussen de wolk en de berg, zouden we kunnen zeggen.

Bijbelschrijvers keken met bijzondere ogen naar bergen en wolken. Wolken hadden voor hen niets met het weer te maken en bergen waren niet alleen hoogtes op het aardoppervlak, maar op bergen vinden in de Schrift openbaringen plaats, onthullingen over de toekomst. De wolk wordt graag genoemd als metafoor voor Gods aanwezigheid en tegelijkertijd ook voor zijn verborgenheid.

Zo ook in het verhaal waarop Mozes de berg op gaat. Eerst bedekt de wolk zes dagen lang de berg. Er is geen uitzicht, geen richting, geen weg om te gaan. Mist alom. Mozes ziet geen hand voor ogen en er zit niets anders op dan te wachten.

Geduld, nederigheid wordt er gevraagd. Maar op de 7^e dag roept de Eeuwige vanuit de wolk. En durft Mozes de wolk binnen te gaan en verder omhoog te klimmen.

De wolk ingaan.... Dat heeft iets vaags en neveligs. De wolk die je niet vast kunt pakken, die nog steeds je zicht beperkt, moet je die vertrouwen? Is daar de Eeuwige te vinden? Waarom dáár?

Als kind keken u en ik naar de wolken, misschien doet u het nog wel eens. Figuren, gezichten, dieren, vanalles tekent zich af tegen de blauwe hemel. Eén moment, en dan waait de wind de vorm weer anders. De olifant wordt dan een theepot en de heks op een bezemsteel wordt een hoed. Nooit blijven dingen zoals ze zijn...

En ondertussen staren wij naar de wolken en wilden dat we zo geroepen werden als Mozes. Zo'n stem, zo'n ontmoeting of gesprek waarin duidelijk wordt wat je bestemming is, waarvoor je geroepen bent. Je zou willen dat iemand je de zin van jouw weg wijst en je vertelt welke richting je moet kiezen. Net als bij Mozes.

Mozes blijft 40 dagen en 40 nachten op de berg. Ook hij heeft er wel even tijd voor nodig,.... quarantaine. Veertig heeft betrekking op voorbereiding en verwachting. En het sluit in de bijbel vaak een tijd van onrecht en verdrukking af. Maar na 40 dagen dient zich uitzicht aan! Verandering, richting. De wolk verandert van vorm. Het is niet alleen een periode van afsluiting van het kwaad, het gaat ook om de voorbereiding op een nieuwe en betere situatie.

Als wij de berg van ons leven op lopen, beslissingen moeten nemen, hoe weten we dan wat onze bestemming is? Onze meest eigenlijke bestemming kan niemand ons aanreiken, kan alleen worden gevonden door zoeken, vragen, toetsen, wordt ons geschonken. Soms heb ik de indruk dat mensen de richting van hun bestemming verwarren met "planning". Planning duidt op alles wat je naar je hand kunt zetten. Dat je de weg kiest en de koers en de loop kunt bepalen. Carrièreplanning, geboortepanning, pensioensplanning. Zelfs de dood willen we beheersen.

Het is voor alle mensen moeilijk om te leven met zaken die we niet kunnen beheersen. Het gaat dan om het uithouden van de onzekerheid. Daarmee te kunnen leven vraagt van ons een bepaalde fijnzinnigheid, een intuïtief vertrouwen in onze bestemming.

In "bestemming" klinkt het woord "stem" door. Iets als de Stem die Mozes hoort.

Bestemming is iets anders dan planning. Het is meer iets dat gevonden, vernomen, gehoord wordt; het komt tot uitdrukking in een besef van roeping, waarover wij niet vrij beschikken kunnen, maar die tóch als genade en oproep wordt ervaren.

Bestemming is niet een onmiddellijk gegeven, maar wordt pas gaandeweg duidelijk.

Misschien zelfs pas achteraf...

In het evangelie neemt Jezus zijn zoekende leerlingen ook mee een hoge berg op. Hij had hen kort daarvoor gezegd: Wie zijn leven durft los te laten, zal het vinden. Dat was lastig te begrijpen. En dan nu die berg op. Daar vinden er voor hun ogen twee gebeurtenissen plaats. Gebeurtenissen die ons menselijk begrip te boven gaan: Jezus verandert van gedaante en Mozes en Elia, profeten uit een oud verleden, verschijnen. Een moment daalt de hemel op aarde. Is het een gedroomde werkelijkheid? Een visioen dat richting geeft?

Niet voor niets zagen ze Mozes en Elia. Mozes, die het volk geleid had uit het onderdrukkende Egypte de woestijn door. Mozes die de twee stenen tafelen met de geboden gekregen had. En dan Elia, de grote strijder tegen ongeloof, tegen de lege dodende geest die rondwaarde in zijn tijd. Die Elia, die zag wat mensen elkaar aandoen en hij keek niet weg. In dat gezelschap bevond Jezus zich! De leerlingen zien Jezus in een totaal nieuw licht en de stem uit de wolk zegt: 'Dit is mijn geliefde Zoon, luister naar hem!'

Als de leerlingen later de berg afdalen voelen ze weer aan waar hun bestemming ligt. En ze begrijpen dat het iets met God en vertrouwen in een geheelde wereld te maken heeft. Al hebben ze nog steeds geen idee. Net zoals wij in deze quarantaine, in deze 40dagentijd, vaak geen idee hebben wat onze richting is, waar God zich bevindt. Onder ons, boven ons, in onszelf, in de wereld?

Achteraf vind ik het nog altijd een lastige vraag die ik toen van mijn docent kreeg; de vraag waar God is. Maar misschien helpt het ons om naar de wolken te kijken, ze te zien drijven en zien veranderen, de Stém te horen en wie weet lukt het ons om net als Mozes, de wolk ín te gaan.

Laten wij dat maar proberen in deze 40dagentijd. Opdat daardoor, net als voor de leerlingen van Jezus, even hemel en aarde met elkaar verbonden worden. En we inzicht krijgen. Een kleine notie van onze richting en bestemming.

